

Scris de octavian.andronic pe 10 ianuarie 2020, 14:17

Anticiparea anticipatelor

Parca am mai vazut piesa asta cu alegerile anticipate si nu prea de mult. Prin 2005 parca, atunci cand Basescu trecut prin emotiile „solutiei imorale” era convins ca trendul politic este in favoarea Aliantei DA si ca doar printr-un nou scrutin ar putea obtine majoritatea parlamentara care sa ii permita sa guverneze cum vrea el, fara sa mai tina cont de fitele aliatilor de conjunctura. Doar ca in demersul sau nu a tinut cont de faptul ca lui Tariceanu incepuse sa ii placa atat de mult neasteptata sa conditie de premier incat avea sa se puna de-a curmezisul demersului prezidential. Aceasta a fost, de altfel, cauza rupturii dintre cei doi lideri care s-a adancit treptat pana cand in locul unei demisii de buna voie si nesilit de nimeni, Tariceanu a dat un sut in fund aripilor prezidentiale din Guvern (PD-isti plus cativa defectori liberali) guvernand pana la capat cu sprijinul tacit al PSD-ului.

„Mielul bland” a turbate subit sub influenta camarilei liberale instalate in jurul sau si s-a contractat pana la capat cu un presedinte care in loc de un guvern „al sau” s-a trezit tinut in corzi de unul al majoritatii parlamentare de circumstanta.

Nu as vrea sa se traga de aici concluzia ca istoria se repeta la indigo si ca presiunile pe care Iohannis sa inceput deja sa le exercita asupra disciplinatului sau elev Orban s-ar putea lovi de o eventuala opozitie a acestuia. Deocamdata pozitia presedintelui este suficient de solida pentru a putea sa ia decizii fara sa mai consulte pe nimeni. Liberalii sunt constienti ca nu ar fi ajuns la putere, asa cum au ajuns, fara politica de forta desfasurata de presedinte in ultimul sau an de mandat. Alegerile anticipate par intr-adevar solutia pentru consolidarea actualei puteri fragile. Orban guverneaza practic in virtutea inertiei si in siajul degradingoladei din PSD. Asta nu poate sa tina prea mult, mai ales pe fondul unui guvern confruntat cu o „grea mostenire” pentru care liberalii nu au solutii. Au in fata nu doar opozitia social-democrata, ci si diversele orgolii si pretentii ale sustinatorilor de conjunctura, nu foarte fericiti de faptul ca rasplata jertfei patriotice de la motiune nu contine si niste locuri la masa deciziilor. USR si PLUS se pot rasuci oricand, iar UDMR-ul nu obisnuieste sa cauzioneze ceva fara beneficiile aferente. Insa cea mai acuta problema o constituie lipsa de apetit a intregii mase parlamentare fata de pierderile de beneficii adiacente inca unui an de exercitiu si incertitudinilor legate de viitoarele liste.

Iohannis pare sa treaca usor peste aceste piedici in nerabdarea cronica de a pune mana pe intreaga putere. Si pare decis sa riste, convins ca e in mana si ca poate sa castige intregul pot. Nu se pot exclude, insa, in primul rand pierderile colaterale traditionale exercitiului delicat al

guvernarii in conditii de criza, ca si orgoliul celor care s-au vazut pe neasteptate si pe nemeritate pe caii mari ai functiilor executive. Orban are, desigur, si el orgoliul sau care se ingroasa cu fiecare zi in care vede o tara la dispozitia sa, in jurul sau formandu-se o camarila tot mai putin dispusa sa renunte la privilegiu, si este greu de crezut ca premierul va putea renunta cu inima usoara la tot ceea ce a dobandit prin evidente sacrificii personale. in plus, poate poate sa conteze la fel de mult ca in precedenta evocare faptul ca in timp ce Iohannis are puteri de decizie limitate, ale sale sunt depline, in calitatea sa de sef al Executivului. Poate fi consultat, certat, urecheat chiar, dar nu poate fi demis daca nu vrea sa se lase.

De aici este de inteles si graba lui Iohannis de a pune in miscare mecanismele anticipate pana cand actuala echipa nu prinde cheag si nu isi creeaza propria sa clientela politica. Rezulta deci ca lucrurile nu sunt nici simple si nici clare, iar partida anticipatelor se joaca fara anticiparea rezultatului.

ADRESA: <http://crct.ro/nvvS>